

[Tove Jørgensen]

domme, men det er jo ret uklart, hvad man skal forstå ved erhvervssygdomme. For eksempel sådan noget som slidigt o. lign., vil det blive regnet som erhvervssygdom? Begrebet er meget fleksibelt, og det er særdeles uklart formuleret i lovgivningen.

Vi kan godt gå ind for forhøjelsen, som vil betyde en forbedring i forhold til de nugældende regler, men vi finder ikke, at det er nok. Det kan ikke være rigtigt, at man ikke kan give 100 pct. dækning for ulykker i produktionen. Det skal ikke kunne betale sig at undlade at sikre arbejdsmiljøet, og det er faktisk det, det drejer sig om, når man ikke giver fuld dækning. Det skal være sådan, at den, der under udøvelsen af sit erhverv kommer til skade, bør have fuld dækning.

Det foreslås, at man først får dækning for erhvervsskader på 15 pct. og derover. Det er igen et spørgsmål, der er meget afhængigt af den tid, man lever i. Er det i en situation med stor arbejdsløshed, så kan en 15 pct.s erhvervsskade have stor betydning. Er det i en situation med højkonjunktur, kan det have næsten ingen betydning. Det er også noget, man burde have taget med i sine betragtninger. Man kan ikke lave sådan nogle stive ordninger, der ikke tager hensyn til arbejdsmarkedssituationen i det hele taget.

Med hensyn til en række af de andre ændringer er vi også temmelig skeptiske. For eksempel hvad angår menerstatningen. Det er muligt, at det er af værdi for nogle at kunne få det som kapitalerstatning, men så må det være vigtigt, at det er personen selv, der afgør sagen. Vi finder i øvrigt, at beløbet er for lille, idet det højst kan være 13.000 kr., hvilket er en forringelse med $\frac{1}{4}$ i forhold til den nugældende ordning.

Med hensyn til erhvervsskade går man ligesom ind for en betragtning, der regner med halve mennesker. Man er altså ét menneske, når man skal udføre sit arbejde, og man er et andet, når man lever sit privatliv. Det kan jo også godt have betydning for ens privatliv, at man er skadet og handicappet. Det kan give nogle udgifter, som man ellers ikke ville have haft. Derfor er det noget problematisk, og det er i hvert fald noget, vi meget gerne vil have belyst nærmere.

Vi er heller ikke så begejstrede for bortfaldet ved de 67 år – med en engangsydelse for de følgende to år. Man henviser her til invalidepension, hvor der også bortfalder tillæg.

Det er vi meget betænkelige ved. Vi er i øvrigt med hensyn til invalidepensionerne slet ikke enige i, at disse tillæg, der gives til invalidepensionister, skal bortfalde ved 67-året, hvor der tværtimod, hvis man er handicappet, kommer yderligere problemer, i og med at man begynder at blive ældre. Derfor synes vi ikke, det er rimeligt. Det var den anden vej, man skulle gå.

Vi er også betænkelige ved bestemmelsen om erstatning for tab af forsørger, hvor det meget nemt kan blive sådan, at man skal stå skoleret, hver gang der er gået ti år. Og vi er ganske enige med fru Inge Fischer Møller i, at det er betænkeligt med et skønprincip i denne forbindelse og med en grænse for det antal børn, der kan være tale om at yde erstatning til.

I stedet for at forringe erstatningen til de værnepligtige, som kommer til skade uden for tjenesten, skulle man have bibeholdt adgangen til erstatning i disse tilfælde og indført den samme i lovforslaget om arbejdsskadeforsikring. Jeg kan her henvise til det, jeg nævnte før om ILO-konventionen.

Vi vil forbeholde os ret til at stille ændringsforslag, og i den forbindelse er det jo godt, forslaget fremsættes, for så kan der jo blive lejlighed til at tage nogle af spørgsmålene op.

Vi er også enige i, at der i lovforslaget er mange tvetydige formuleringer, som må gås efter i sømmene i udvalget, og vi vil derfor forbeholde os vores endelige stilling til de forskellige spørgsmål, indtil de er blevet præciseret under udvalgsarbejdet.

Jeg kan ikke erklære mig enig med hr. Palle Simonsen, når han siger, at han er glad for, det er de private forsikringsselskaber, der skal administrere ordningen. Vil vil foretrække at gå den anden vej, således at der slet ikke fandtes private forsikringsselskaber, men det er jo en anden snak. Vi vil altså forbeholde os vores stilling.

Janne Normann (RV):

Det radikale venstre kan i det store og hele gå ind for de tre foreliggende lovforslag. Jeg skal i og for sig kun beskæftige mig med lovforslag nr. L 47 om arbejdsskadeforsikring. Vi er tilfredse med, at der er mulighed for at give større erstatninger til de hårdtest ramte, og vi tror også, at det kan være rime-